

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Metropolis Salisbvr gensis

Continens Primordia Christianæ Religionis Per Boiariam Et Loca quædam vicina; Catalogum videlicet & ordinariam successionem Archiepiscoporum Salisburgensium, & Coëpiscoporum, Frisingensium, Ratisponensium, Patauiensium, ac Brixinensium

Hund, Wiguleus

Monachii, 1620

Copia Apostolici Diplomatis, super reliquijs B. Dionysij martyris Ratisbonæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13553

est locum quendam qui Steinina chiricha nominatur, quem per multa annorum curricula desertum ipse de Bauaria missis colonis incolis fecit. Qui ut tutiores ibi ab infestatione Vnigrorum manere possent, petijt nostram serenitatem, locum quendam inter maiorem & minorem Erlaffam situm, vbi ipsi conueniunt castellum ad construendum, qui vocatur Zuisla. Cuius deprecatione propter diuinum amorem & reuerentiam sanctorum predictorum libenter annuimus, & ipsum locum perpetuo possidendum eidem concessimus Ecclesie, ab eo loco videlicet, vbi prenominati fluuioli confluunt, vsq; in Ibisam vbi ipsum flumen huic confluuium Erlaffarum proximum est, & sursum versus per litus Ibisam vsq; in riuum qui dicitur Zucha, & per hunc vsq; in montem qui dicitur Sclauanice ruznic. Ab orientali autem parte litus maioris Erlaffam vsq; in montana propter munitionem locorum huic donoationi terminum statuimus. Et quidquid nostri iuris est ad donandum infra hos terminos ad sanctum Petrum sanctumque Emmeramum perpetuo iure contradimus. Et si minus quam V. I. regales mansi arabilis terre nostri iuris infra terminos prescriptos inueniatur, vbi proxime iuxta predictum castelli locum habeamus ex vtraque ripa Erlaffam suppleatur. Has itaque res & quidquid in posterum siluarum extirpatione omniq; alia cultura amplificetur, absq; vllius personae obstaculo, cultis & incutis, quæ sitis & inquisitis, ædificijs, pratis, pascuis, siluis, aquis, aquarumq; decursibus, riuis cum riuaticis, molendinis, piscationibus, vijs & inuijs omnibus ad iam dictum terminum iuste legitimeque appartinentijs ad ipsius Ecclesie vtilitatem firmiter tradidimus. Ita videlicet vt supra memorata sedis rectores ob Ecclesie commoditatem liberam habeant potestatem faciendi quidquid elegerint. Et vt nostra largitionis auctoritas firma perseueret, annuli nostri impressione sigillari iussimus.

Hilboldus Episcopus & Cancellarius ad vicem Willigisi archicapellani notauit.

Signum Domini Ottonis magni & inuictissimi Imperatoris Augusti.

Data II. Idus Oct. Anno Dominicæ incarnationis DCCCCLXXIX. Indictione VI. anno vero secundi Ottonis XV. Imperij autem IX. actum Radaspone in Dei nomine feliciter Amen.

Copia Apostolici Diplomatis, super reliquijs B. Dionysij martyris Ratisbonæ.

IN saluatoris nostri Iesu Christi nomine, Amen. Leo Episcopus seruus seruorum Dei, Karissimo filio inclito regi Francorum, ac venerabilibus fratribus Archiepiscopis, Episcopis, & dilectis in Christo filijs, Abbatibus, Prioribus, Præpositis, & Decanis. Vniuersisq; tam subditis quam prælatis eiusdem regni, salutem & apostolicam benedictionem. Deus omnipotens, qui non immerito per prophetam in sanctis suis esse mirabilis prædicatur, mira quædam inscrutabilis consilij profunditate disponit, quæ dum considerare non sufficit mens humana, ipsa suimet infirmitate deficiens, in quendam sui excessum rapi cogitur & stuporem, quod ipsi nos nuper experti, & vobis in Christo carissimis, & vniuersitati fidelium promulgare compellimur, vt & Dei opera pariter ammiremur. Nam cum per instantiam Serenissimi Imperatoris Henrici ad partes Germaniæ visitandas, ac præcipue ad urbem quæ dicitur Ratispona vel Regenspurg euocati essemus, ad venerabile corpus B. Wolfgangi eiusdem urbis Episcopi transferendum, hoc ea, qua decuit reuerentia & deuotione peracto, tui Francorum Rex in Christo fili Karissime, nos legati, tua tuorumque omnium vice sollicitè rogauerunt, quatenus litem, quæ inter vos, & urbem prædictam supra sacrosanctis ossibus Beatissimi Dionysij Ariopagite fuerat diutissime ventidata, veritate discussa dirime-

dirimere curaremus. Vobis quidem eadem apud vos esse dicentibus: Ciuibus ac incolis vrbis præfatæ aſtruentibus è conuerſo ea per inuidiſſimum Arnulphum quòdam Imperatorem ad Eccleſiam ſancti martyris Emmerami eſſe translata; ibi denique deinceps contineri. Quæ quidem Eccleſia inibi ſita eſt, atque ab omniaſiorum ſubiectiõne ac iurisdictione libera ac exempta, ad ius atque proprietatem Beati Petri, apoſtolicæque ſedis immediate pertinere diſcoſitur, oblatione videlicet Excellentiffimi Romanorum Imperatoris Caroli magni, ac poſteriorum ipſius; qui eidem haſtenus ſucceſſerunt ſeu in Imperio, ſeu in regno. Idipſum nihilominus venerabilis Abbas Reginbardus, ac fratres eiufdem Eccleſiæ cum vniuerſitate Ratiſponen. iſtantiſſimè petiuerunt fieri. Nos ergò vtriuſque partis precibus inelinati, nec volentes vltèrius corda fidelium dubij huius ambiguo caligare, in fratrum noſtrorum, ac plurimorum Episcoporum ac Prælatorum præſentia & conſpectu, ſcripta Arnulphi Auguſti, ordinemque rei diligentiffimè perlegentes, nec eo contenti Capſas, Thecas & ſerinia in quibus ſacræ reliquiæ conditæ dicebantur, ac titulos & epigrammata eorundem oculotenus ſolerti examinatione diſcutiendo, nihilque omitendo quod ad indagatiõnem certitudinis pertinet, tam imperialibus quam papalibus antecelſorum noſtrorum literis ſufficienter inſtructi, picturis quoque parietum multiplicibus, & ſculpturis vetuſtiſſimis exprimentibus indicia veritatis, & notas indubitata fide comperimus, dicti Doctõris & martyris oſſa venerabilia, excepta particula vnica, ſimul & minima manus dextræ, apud memoratum Beati Emmerami martyris cœnobium integraliter contineri. Etenim ne teſtimonia hominum, quæ iam diximus non ſufficerent, diuina quoque non deſuere prodigia & portenta, quæ dubium omne penitus abegerunt, quæ nos quoque conſcribi iuſſimus diligenter, vobis que tranſmitti per veſtros nuncios ac legatos, nec non apud Eccleſiam prædictam perpetuo conſeruari, vt & ad poſteros geſtæ rei notiſia deducatur, & vltèrius litigandi materia penitus conqueſcat. Inſuper diſtictè etiam præcipimus ſtatuentes, vt translationis ipſius veneranda ſolemnia tam à fratribus eiufdem Eccleſiæ, quam ab vniuerſis vrbis iam dictæ annis ſingulis cum omni iocunditate & gaudio celebretur, totaque tripudiet regio Germanorum tanti patris atque patroni aduentui non ingrata. Vos autem in Domino dilectiſſimi filij, rex Francorum tuique fideles, quamuis inuidendi theutoniæ gaudio videamini iuſtam quidem habere materiam, ita vt merito putatis de Allemannorum vobis lætitiſia ſit dolendum, conſiderantes tamen & Dei omnipotentis, & inuidi martyris ſui, quem ablatum plangitis, conſolationis tandem admittite placamentum, penſantes attentius, quod nec vobis totus ablatuſ eſt, quippe qui chariſſimos prædicationis ſuæ & paſſionis conſortes Ruſticum & Eleutheriũ in dilectionis adhuc & tutelæ pignus dereliquit. Nec dolete ſi Germanos iam viſitare dignatuſ eſt vel deſunctuſ, qui vobis adhuc viuus prædicauit, & apud vos bonum certamen certauit curſum conſummando, fidem ſeruando triumphum peregit victorioſiſſimæ paſſionis apoſtolaſtuſ ſui, ſuper vos ſigna tam in vita perficiens quam in morte. Curigitur Alemanniam ipſius oſſa fouere non permittatis in ſolatiũ & tutelam, quem vobis Athenæ, vt Chriſto voſ lucrifaceret, viuũ recipere, audire, & tranſmittere permiferunt? Accedet nihilominus conſolationis & aliaratio & auctõritas, ſcilicet & excellentia ſubtractorum. Pretioſum quidem theſaurum voſ perdidiffe fatemur, ſed ablatoris attendite dignitatem, ſimulque patris & apoſtoli veſtri gloriæ congaudete, qui cum voſ meritõrum & doctriinæ ſuæ gaza ditauit, & reliquiarum ſuarum ſaltem ac oſſium pretioſitate locupletaret Theutonicas etiam apothecas, tam deuorum ſurem ſui corporis habuit, quam

quam insignem auro utique & topazio meliorem, qui sui valore ad ossa sua sanctissima subtrahenda Casareum etiam verticem inclinavit, nec maiestas imperialis, nec regia celsitudo pij furis hic notam aut nomen erubuit in Arnulpho, dummodo beati corporis opibus vel doli vel furti atque sacrilegij modo satiari atque direfcere mereretur; & qui fures atque sacrilegos solitus erat condemnare, dummodo macharij Dionysij pretioso corpore frueretur, fur ipse hic fieri, & sacrilegus non contempsit. Cuius insuper fides atque deuotio dubium etiam omne per hoc penitus amputauit, quod non in ipsa Roma, non in quacunque metropoli, non in vrbe qualibet regni vel arce sibi studebat eligere sepulturam: sed suum vbi se Dionysium condidisse & sciuit & latebatur, suo se sperans patrocinio defendendum, & resuscitandum in die nouissimo cum beatis. Igitur dilectionem vestram monemus attentius, & hortamur in Domino, districtè quoque præcipientes, quatenus beatis Rustico & Eleuthero piè contenti, non fallentes vosmetipsos & alios, beatissimi Dionysij ossa in vrbe Ratispona apud Ecclesiam S. Emmerami martyris & noscatis & fateamini coruscare. Datum & actum Ratisponæ, Anno Domini Millesimo Quinquagesimo secundo, Non. Octobr.

Refert D. Laurentius Hochvvar in suo Catalogo Episcoporum Ratisponensium hystoriam, auditu, ut ipse ait, quam imitatu iucundiorum, quam hic repetere volui.

bb.

Lib. 2.

cap. 195

Anno Domini MLXIV. Sigifridus Mogonciacensis archiepiscopus, Wilhelmus Traiecten. Guntharius Babenberg. Otho Ratisponen. episcopi, Alemannus à sacris Augusta, Fridericus Damascæ, Ekardus Schirorum, Ortultus Hochvvaritorū Comites, atq; alij quam plurimi tum Episcopi tum nobiles Galliarum columina autumnali tempore hierosolymam orandi voto petunt. Cum autem eorum numerus vsq; ad septem millia fuisset auctus, dum anno domini 1065. suarum opum magnitudinem gentibus per quas erant iruri iactantius ostentarent, extremum sibi malum, nisi domini pietas illos paululum restituisset, accersiuert. Nam Barbaros, qui vicatim ad tam celebres peregrinatores conspiciendos, vndiq; concurrebant, peregrinus cultus in admirationem apparatus autem ingens ad spoliatorū dulcedinem illiciebat, peragrata itaq; Lycia, cum Saracenorum fines iam intrassent, nec iam multum ab oppido, cui Ramulo nomen est, abessent, proximo perasceue ante pascha circiter horam diei tertiā ab Arabitis prædatoribus incurfati sunt. Primi qui salutem armis tutari conabantur cæsi sunt, & omnibus rebus expoliati, nudi relictī sunt in campo, inter quos Wilhelmus Traiecten. episcopus brachio plagis debilitato, nudus & seminuius iacuit, reliqui qui lentiores erant ad pugnam lapidibus eiaculatis, quod genus telorum locus ipse tum ministrauit, non periculum, sed mortem imminentē differebant, pedemq; pedentim retrahentes in castellum, quod post se viderant in ipso itinere mediocriter distare, peruenerunt. Capharnaum hoc è vocabuli similitudine coniciebant esse. Illuc ingressi atrium quoddam, materia humili, & ex vetustate fragili septum occupant. In cuius medio domus erat canaliculum habens satis editum, & ad repugnandum quasi ex industria preparatum. Huius superiora Moguntinus & Babenberg. episcopi, cum suis clericis, Inferiora Otho cum cæteris episcopis sibi vendicabant. Laici omnes ad vim hostilem arcendam, & putrem materiam defendendam distinarunt impigre, & primā quidem certaminis procellam, lapidum iactibus propulsaere. Sed cum Arabes magnam telorū imbrem in eos coniecissent, & ipsi plerumq; impressione in eos facta, clipeos & gladios eorum manibus excussissent, non solum iam materiam tueri, sed etiam portis interdum erumpere & pugna cominus audacter lacessere. Quorum imperū dum Arabes nullo iam loco, nulla acie sustinere